

[Erik Eriksen.]

til den højtærede økonomiminister. Så vidt man kan se, har den højtærede økonomiminister på dette punkt forsømt en god anledning til samordning af vor økonomi. I stedet lod han byggeriet drive henimod kaos, skønt han havde mulighederne for at hindre det. Resultatet blev altså et uoverlagt byggestop, som har skabt betydelige vanskeligheder for mange mindre håndværkere og bygmestre. Man bør derfor have den højtærede økonomiministers ansvar i tankerne, når han ved festlige lejligheder pukker på de radikales særlige evner til at afstemme vort samfundsliv.

Et af de forslag, som i særlig grad er betegnende for regeringens synspunkter, beskæftigede vi os netop i går med — jeg tænker på sygeforsikringslovsforslaget. Det vil huskes — og jeg synes, det er væsentligt, at det fremdrages — at forslaget i sin oprindelige udformning gik ud på en forøgelse af de offentlige bidrag til sygeforsikringen og afskaffelse af fortsættelsessygekasserne. De sidste har ved en billig administration klaret sig til medlemmernes tilfredshed uden at behøve statsliskud — og derfor var det vel kun naturligt, at den højtærede socialminister ville dem til livs. En social forsikring, som uden at kræve støtte fra staten virker til de interesseredes tilfredshed, må være en betænkelig sag for den højtærede socialminister. Den kan let åbne øjnene hos mange for, at formynderpolitikken har det sigte, den har, og det er et galt sigte. Nu lykkedes det heldigvis oppositionen at gøre folk i de små regeringspartier så betænkelige, at regeringsforslaget ikke kunne gennemføres i sin oprindelige form. Efter min opfattelse er det kompromis, som er udvirket, ikke så meget bedre. Jeg tror, at bladet Fyns Social-Demokrat helt har ret, når det konstaterer, at det er et spørgsmål, hvor lang levetid fortsættelsesygekasserne vil få efter denne „benådning“.

Når man nu erindrer hele denne sags forløb og den højtærede ministers energiske anstrengelser — ministeren regnede f. eks. allerede på forhånd med at få sine partifæller i fortsættelsesygekasserne til at hjælpe sig med at overtage den formue på ca. 27 mill. kr., som medlemmerne har opsamlet — rejser det spørgsmål sig, hvordan

det egentlig går til, at den slags forslag bliver fremsat i folketinget. Hvordan foregår ministermøderne? Er det sådan, at f. eks. retsforbundsministre ikke deltager i ministermøderne, ikke deltager i forhandlingerne? Prøver disse ministre aldrig på at gøre deres indflydelse gældende? Jeg ved det ikke, men der må være en forklaring. Der er mennesker, som virkelig tror, at retsforbundsministre ikke deltager i disse møder. Når vi nu i Politikens omtale forleden dag så en forherligelse af den radikale folketingsgruppe for dens indsats, kunne jeg måske også stille det spørgsmål, om de radikale ministre er til stede; det ved jeg nu de er, så det vil jeg ikke.

Hele denne sygeforsikringssag har for mig at se været et skoleeksempel på, hvorledes velfærdstaten virker i sin karikatur. 400 000 medlemmer har med næb og kløer modsat sig at komme ind under den statsfinansierede forsyrg. De ville og kunne klare sig selv, og så oplever man altså at se, at dette slet ikke er velset.

Det væsentligste skridt i retning af at udbygge denne formynderstat indeholdes dog alligevel i regeringens forslag til de forskellige, må jeg for nemheds skyld kalde dem jordlove. Baggrunden her er jo, at regeringen i tre år har diskuteret, hvad der skulle være betalingen for retsforbundets støtte, og så var det i øvrigt tanken i løbet af 12 arbejdsdage at føre forslagene igennem folketinget. Nu har den høje regering jo på dette område foretaget tilbagetog, og jeg skal ikke håne den, fordi den har besindet sig. Det må vist også erkendes, at vi er mange, som har det absolutte indtryk, at regeringen ikke har gennemtænkt virkningerne af dette lovkompleks, i hvert fald havde den højtærede finansminister det så åbenbart ikke. Folk, som har fulgt venstres politik gennem årene, vil vide, at vi ikke har noget at indvende imod en fornuftig grundstigningsskyld.

Der kan naturligvis forekomme tilfælde af en samfundsbetonet værdistigning, hvis frugter den enkelte bør dele med det offentlige, f. eks. hvor der er tale om grundstigninger, som kan fremkomme ved anlæg af jernbaner, nye veje eller andre offentlige foranstaltninger. Men vi må på det bestemteste vende os imod enhver form for skat på inflationen. Sagen er jo nemlig den, at